

Hooglied 1:9-17

1 gebed 2 Bruidegom 3 bruid

Het gaat in het Hooglied over Salomo en zijn bruid. Waarschijnlijk zijn ze pas getrouwd. Maar we noemen ze nog maar bruidegom en bruid. Salomo, de koning van Israel, de zoon van David. En zijn bruid is een meisje uit Sulam, een klein dorpje. De Sulamitische wordt ze daarom genoemd. Een meisje, jonge vrouw, zonder koninklijke afstamming. Een gewoon meisje als in Waarder er wonen. Stel je voor dat koning Willem Alexander destijds met een Waarders meisje getrouwd zou zijn. Zoals in Engeland vroeger het huwelijk van lady Diana. Salomo en zijn bruid. Ze spreken tegen elkaar.

Dat doen ze heel puur en open, ook over het lichamelijke. En ze doen het in allerlei beeldspraak. Waar ze elkaars persoon en ogen, mond, neus, buik, benen niet mee vergelijken. Dat is dichterslijk. Dat heb je bij Nederlands ook wel op school. Als je een gedicht moet verklaren dat je als gewone nuchtere jongen denkt: waarom zeggen ze dat nou niet gewoon zoals het is. Dat is poëzie, dichterslijk. En in elk geval is heel het Hooglied doortrokken van liefde en verlangen.

En zo is het gevuld met Jezus en Zijn bruidskerk. Want Salomo is ook voorbeeld van dé Zoon van David. Jezus. Salomo betekent vredevorst. En Jezus Zelf zei eens over Zichzelf: meer dan Salomo is hier. En Efeze 5 trekt ook die parallel: aards huwelijk naar Jezus en Zijn Kerk. Zo mogen we het Hooglied dus ook lezen: van de liefde tussen Christus en Zijn Kerk. En zo is het Heilig Avondmaal in beeld: daarin verzegelt Christus Zijn liefde aan Zijn Bruidskerk op aarde. Zo proberen we naar het Hooglied te gaan luisteren. Ook in de laatste verzen van het eerste hoofdstuk. In het gesprek tussen bruidegom en bruid.

1 gebed

En als je gesprek goed leest dan kun je opmerken dat er geen enkele vraag in voorkomt. Ze vragen niks aan elkaar, Salomo en zijn bruid. Nee, ze zijn alleen maar bij elkaar en genieten van elkaars aanwezigheid en zeggen mooie dingen van elkaar en lieve dingen tegen elkaar. En dát is liefde kun je zeggen. Zo kun je als verkering of verloofden graag bij elkaar zijn. En ook als getrouwd. Kijk het is niet best als je in je huwelijk alleen nog maar tegen elkaar praat als je wat nodig hebt van de ander. Vrouw, geef me eens koffie, vrouw zorg eens dat een overhemd klaar ligt voor me. Man, verwissel die lamp nou eens voor me, man haal dat onkruid nou eens weg uit de tuin. Als dat je enige communicatie is geworden met elkaar is het niet best. Salomo en zijn bruid zijn bij elkaar en praten met elkaar en vragen niks. Ze zeggen alleen hoe mooi ze de ander vinden en hoe goed de ander is. De bruid

noemt Salomo mijn liefste en Salomo noemt zijn bruid: mijn vriendin. Dat moet en mag met je dus in het huwelijk blijven doen en zien: het goede en mooie van elkaar blijven zoeken en zien. En je mag er ook echt wel je best voor doen dat je jezelf zo aan de ander vertoont dat je die er ook reden toe geeft. Maak jezelf eens mooi voor elkaar en laat je ook eens van je beste kant zien. Zodat de ander iets te zeggen en te prijzen heeft en graag bij je is.

En daarin is het huwelijk dan een afspiegeling tussen de Heere Jezus en Zijn bruidskerk. En de omgang tussen die twee. Het gebed. In he gebed, het gesprek van de hemelse Bruidegom en Zijn bruid is er plaats om te vragen. Vragen om gezondheid, slagen, levensvreugde. Is er plaats om te vragen om geestelijke zaken: vergeving, genade, eeuwig leven. Maar bidden is ook: nabij Hem zijn. Nabij te wezen bij mijn God. Dichtbij Christus zijn. Bij Hem, die de Zoon van God is. De Gezondene naar deze wereld. Bij Hem, Die Zichzelf gegeven heeft aan het kruis. Bij Hem Die zo vol liefde is: Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Bij Hem, die mij heeft gezocht en getrokken. Bij Hem, die altijd leeft om te bidden. Bij Hem Die verlangt mij tot Zich te nemen in eeuwigheid. O Mijn Heiland, mijn Heere, mijn Zaligmaker, mijn alles. Dat is bidden.

We bidden toch niet alleen maar als we wat nodig hebben? Als er nood aan de man is. En zolang dat niet lijkt te zijn, kunnen we weer zonder en blijven we van Jezus weg. Totdat we weer in de narigheid komen. Bidden is toch ook, juist het nabij de Heere zijn en begeren te zijn.

Dat wil Christus, de hemelse Bruidegom. Hij wil Zijn liefde verklaren aan Zijn bruid. Zijn grondeloze liefde. Ondanks al haar afzichtelijkheid en schuld. Heeft Hij haar lief en wil Hij Zijn hart openen. En Hij wil dat Zijn gelovigen hun liefde Hem verklaren. Zeggen hoe lief zij Hem hebben.

En dat verlangt de bruid ook. U ook, jij ook? Om nabij Christus te zijn en Zijn liefde te ontvangen. In Zijn hart te zien. Te zien tot in de eeuwigheid van Zijn liefde. Te zien in Zijn hart dat klopt van liefde voor je. En om je liefde voor Hem te verklaren. Heere Jezus, mij ziel dorst naar U, mijn vlees verlangt naar U, U heb ik lief. U bent mijn Eén en mijn al. Is dat de kern van je gebed? Is dat het hart van onze omgang met de Heere Jezus? En dan, dan zie je des te scherper en dieper hoeveel je ontbreekt, hoeveel je nodig hebt, ieder uur en ieder ogenblik. Hoeveel en hoe vaak je vergeving en heiliging nodig hebt. En hoeveel Hij voor je heeft aan geestelijke schatten en gaven.

En waar gebeurt dat teerder en rijker dan aan het Heilig Avondmaal? Daar verklaart de Heere Jezus Zijn liefde voor Zijn bruid. Mijn lichaam, gaf Ik voor u. Mijn bloed, vergoot Ik voor u. Zo lief heb Ik u. Zo lief, tot het einde. Tot de hoogste mate toe, het hoogst Offer. En daar verklaar ik mijn liefde aan Hem. Bij brood en beker, daar opent zich mijn hart en welt wederliefde op. Ja Heere ik heb U lief omdat Gij mij eerst hebt liefgehad. Bruidegom en bruid bijeen. Ziet hoe lief zij elkaar hebben!

En de omgang met de Heere verschaalt en verarmt weer als je alleen maar bidt als je wat nodig hebt. Als je weer zolang zonder kunt en pas gaat zoeken als er weer iets mis gaat of dreigt te gaan.

En nog werft deze Bruidegom een bruid. Ook vanavond dingt Hij naar ns hart, ons leven. Zulk een liefde wil Hij ons geven. En Hij zoekt een bruid, een bruid die van nature niets aantrekkelijks voor Hem heeft. Ook, zelfs geen liefde. Maar Hij zal het geven en werken. Hij zal zorgen voor deze omgang met Hem. En zo dingt Hij naar ons hart.

Dat gesprek tussen Salomo en zijn bruid is als volgt opgebouwd. In vers 9-11 is de Salomo aan het woord, in vers 12-14 de bruid. In vers 15 Salomo weer en in de verzen 16-17 de bruid opnieuw. Dus als we letten op de bruidegom dan nemen we eerst de verzen 9-11 en vers 15 bij elkaar.

2 Bruidegom

We horen dat de bruidegom onder de indruk is van de schoonheid van zijn bruid. Hoe ze eruit zit en hoe ze is. Als een dichter gebruikt hij vergelijkingen die wij niet zo gauw zouden gebruiken. Hij vergelijkt zijn bruid bij een serie paarden voor wagens van de farao. Zoals die paarden indruk maken, de mooiste paarden, mooi opgetuigd, zoals bij ons voor de gouden koets, zo is Salomo onder de indruk van zijn bruid. Prachtig vindt hij haar, vooral haar wangen tussen de oorsieraden in en haar hals tussen de halsketting. En haar ogen zijn ogen als een duif. En een duif is bekend om zijn oprechtheid. Denk aan onze postduiven. Die worden honderden kilometers weggebracht en dan losgelaten en vliegen ze in rechte lijn naar huis terug. Recht toe recht aan. Zonder omwegen en schijnbewegingen, nee, recht naar huis, je ziet ze die kant opvliegen en dan moeten ze ook daarheen. Oprecht gelijk de duiven zegt Jezus ergens. Dat prijst Salomo in zijn bruid. Uw ogen zijn als die der duiven: zo eerlijk, oprecht kijk je naar me. Geen dubbele bodem of verborgen agenda.

Dat mag je dus best tegen je vrouw zeggen. Als je pas getrouwd bent en ook na 50 jaar. Dat je haar prachtig vindt. Mooi om te zien. En daar mag een vrouw ook haar best voor doen om haar man dat gevoel

te geven. En dat je oprecht bent, geen geheimen hebt voor je man. Andersom natuurlijk ook niet. Maar oprecht, een open boek, zonder geheimen. Je vertrouwt alles aan elkaar toe. Onoprechtheid is het breekijzer onder een huwelijk. Dat je dingen verbergt en verzwijgt voor de ander.

En zo is het huwelijk een afspiegeling van de omgang van de hemelse Bruidegom met Zijn gelovigen. Waarin de Heere Jezus onder de indruk is van Zijn bruid. Zoals zij eruit ziet. Met die wangen tussen de oorsieraden en haar hals tussen de halsketting. Je mag je dus als bruid, als gelovige echt wel netjes aankleden als je naar de kerk gaat, als je naar Zijn tafel gaat. En netjes is niet: zo deftig als maar kan en hoe duurde hoe beter. Dat is pronkerig. Maar erop gekleed: zeker. Vergelijk een meisje op haar verloving met haar verloofde, een bruid op de trouwdag. Dan heeft ze toch niet een ouwe spijkerrok aan? Haar alledaagse kleren? Nee, ze kleedt er zich bewust apart voor aan. Nee, niet omdat ze daarmee haar verloving verdienen moet, omdat ze daarmee haar huwelijk veilig moet stellen, maar omdat ze juist verloofd is en omdat ze ten huwelijk gevraagd is, wil ze laten blijken dat ze dat zo bijzonder vindt. Zo mag je je er bet voor aankleden, als je in Gods huis wordt genodigd, aan Zijn tafel wordt geroepen. Want dat is toch bijzonder? Als dat niet meer bijzonder is, maar natuurlijk, dan is het de geestelijke dood in de pot.

En met die ogen als der duiven. Want de vrouw, die Hij Zijn bruid wil noemen is meest om haar inwendig schoon te roemen. Maar ben ik dat dan? Innerlijk mooi? In de voorbereidingsweek zie ik zoveel wat helemaal niet mooi is van binnen, schrik ik ervan, al die zonden, al dat gebrek aan ijver en verlangen. Ja, maar wat was die schoonheid van de bruid? Als die der duiven: oprechtheid. Dat is het schoon van de bruidskerk. Je kijkt de Heere aan me ogen die zeggen: Heere Jezus, U mag alles weten, al mijn zonden, al mijn vuiligheid. Heere Jezus, U mag alles zien, de bodem van mijn hart, het alleronderste. Heere Jezus, U mag alles doen, met heel mijn leven, al mijn dagen en jaren. Oprecht: als een open boek voor Zijn ogen. En de voorbereidingsweek wil je daar weer brengen, vernieuwd, verdiept. Heere Jezus, alles van het verleden. Heere Jezus het diepste van het heden. Heere Jezus, alles van de toekomst: hier is het: in Uw hand gegeven. Psalm 139: doorgrond me en ken mijn hart o Heere. O gij zijt schoon mijn bruid. Hoort u dat? Een door de Geest gewerkte schoonheid, oprechtheid, die Hem behaagt.

En dan zegt Salomo tegen zijn bruid in vers 11 Wij zullen je nog mooier maken, nog sierlijker, met goud zelfs. Dan zegt de meerdere Salomo tegen Zijn bruid: Ik zal je nog oprechter maken, nog verlangen-der, nog zachtmoediger, nog heiliger, nog hulpvaardiger, nog vromer.

Meer en meer. En de gelovigen zeggen: ja Heere, dat is mijn verlangen ook, dat is ook mijn wens. Want ik ben nog lang niet zo oprecht en verlangend en zachtmoedig en vroom en hulpvaardiger en op God gericht als ik zou moeten zijn en willen zijn, o ja, maak het mij meer en meer. Ook uw verlangen?

Gemeente, en we zien hieruit ook wat ons afhoudt af moet houden van de tafel: niet onze zonden, die hoeven ons niet af te laten blijven. Maar: onoprechtheid. Innerlijke gedeeldheid. Als we iets verbergen voor de Heere: van het verleden, daar mag de Heere het niet over hebben en niet aanwijzen. Van het heden: ergens in ons hart mag de Heere niet zien, Is een dubbele bodem. En naar de toekomst: er is iets dat wil ik blijven doen en zal ik niet opgeven. Echt, daar wijk ik niet van af. Daar mag de Heere niets aan veranderen. Trouwens, zoveel te veranderen is er niet, want ik leef toch al als christen? Zulken horen niet aan Zijn tafel. Worden vermaand zich te onthouden van deze spijs en drank.

3 de bruid

Dan de bruid. We horen haar in vers 12-14 en 16-17. Terwijl de Koning aan zijn ronde tafel is. Dat ziet op een tafel waaraan men vroeger de maaltijd gebruikte. En daar nam met vroeger de tijd voor. 's Avonds werd het toch donker dus kon je toch niets meer doen, en had je de tijd om te eten. De koning is aan zijn tafel. Op zijn gemak, en hij heeft alle tijd. Dat hoort ook in een huwelijk. Dat de man niet altijd haast heeft en niet altijd druk is en niet altijd weg moet. Dat hij ook geregeld de tijd heeft voor zijn vrouw. Als je dat niet meer hebt is het grondig mis, en dat geldt andersom voor de vrouw ook natuurlijk.

Als de koning aan zijn tafel is. Dat is niet altijd zo: Salomo, de koning die is natuurlijk ook wel eens weg. Op reis in binnen- of buitenland. Zeker in die dagen waren dat reizen die wel een tijdje konden duren. Hij zat niet altijd aan die etenstafel op zijn gemak. Maar als hij aan zijn tafel is, dan geeft mijn nardus haar reuk. Nardus is een heerlijke specerij met geur. Parfum zegt maar. En die is dan op zijn best, die geeft dan zijn reuk. Maw: dan ben ik op mijn best, dan straal ik van geluk, dan glanst mijn gezicht omdat hij er is en tijd voor me heeft.

Als de Koning, Jezus, aan Zijn tafel is, Als Hij er is. En Hij heeft tijd voor me, Hij spreekt tot me, Hij geeft me te eten. In Zijn huis, o dan glans ik en dan straal ik. Als Hij er is en Hij openbaart Zich in Zijn liefde en weldaden. Als de Koning aan Zijn tafel is, aan het Heilig Avondmaal, en Hij is daar. Zijn Persoon. Zijn bloed en lichaam. Zijn Geest. En Hij spreekt tot mijn hart, en Hij voedt mijn ziel, dan straal ik, dan ben ik zo gelukkig, dan is het een stukje hemel op aarde. Toch?! Och, en als dat

niet zo is, en ik ben in Zijn huis en aan Zijn tafel, maar Hij is er niet, Hij verbergt Zich, om mijn zonden of in Zijn wijsheid, dan heb ik het zo slecht. O ja, dan is er ook een preek, en zijn er ook de Psalmen, en zijn er ook de gemeenteleden, en is er ook brood en wijn, maar als Hij Zich terugtrekt, dan heb ik het zo slecht, dan smeekt mijn hart: Heere kom toch weder. Hoe lang nog Heere, wacht niet langer, want als U er niet bent kan mijn ziel niet opleven.

En daarom zegt de bruid in vers 13: Mijn liefste is mij een bundeltje mirre tussen mijn borsten. En een tros van Cyprus uit Engedi. Mirre was de kostbaarste parfum die er was en een tros bloemen de hennabloem rook heerlijk en was mooi. Die groeide bij de warm water bronnen van Engedi. Mooier bloemen had je niet. Zoveel is mijn Jezus mij waard. Als die bloemen, als die mirre die vernacht verblijft tussen mijn borsten. Daar bedoelt ze dus mee: mijn bruidegom en zijn aanwezigheid is mij zoveel waard, wil ik zo graag vasthouden. Want als je iets bewaart tussen je borsten dan bedoelt dat: daar kan en mag niemand bij. Want is de plek bij uitstek waar niemand komen mag. Met zijn handen niet, met zijn ogen nog niet. Dus als ik iets pertinent niet kwijt wil, bewaar ik het daar. Zo hoort dus een vrouw een meisje gekleed te gaan: dat daar niemand komen of kijken kan, dus zeker een christenmeisje hoort zich zo te kleden. Daarmee geeft de bruid dus aan: zo graag wil ik Hem vasthouden en Zijn nabijheid niet kwijtraken. Want die is me zoveel waard. Jezus, en Zijn nabijheid, dat wil je niet kwijtraken, dat wil je vasthouden, Hem wil je vasthouden. Dat niemand dat af kan nemen van je, dat jij het ook niet zelf verspelen kan. Zoveel is Jezus, en Zijn nabijheid mij waard.

En vers 16 en 17 spreken van het verlangen van de bruid. Zoals elke bruid dat heeft. Want op een gegeven moment is het huis klaar. Dat heeft heel wat tijd gekost. Maar op een gegeven moment is het huis klaar voor na de trouwdag. Dat drukt de tekst uit met : dan groent onze bedstede. Groenen betekent: rijp zijn. Als bepaalde vruchten groen waren in Israel waren ze rijp om geplukt te worden gebruik te worden. De kamer met de mooie bank erin, de slaapkamer met het bed erin, het huis helemaal met alle gangen en kamers. En dan verlangt het meisje toch wel heel erg om te trouwen en samen met haar bruidegom erin te gaan wonen. En daar is niks mis mee, dat is mooi, als de bruid, natuurlijk ook de bruidegom, maar het gaat hier over de bruid verlangt samen met de bruidegom alle kamers te gebruiken. Mooi is dat.

Welnu, alles is klaar, want Jezus heeft geleden en is gestorven, het is volbracht. Hij heeft de Geest verworven en uitgestort, Hij heeft een Gemeente geplant, de kerkdeuren stonden open, de kerkenraad komt binnen, de predikant is op de preekstoel. En de bruid verlangt om

nu met Jezus te mogen zijn. Hem te ontmoeten in Zijn dienst. Da's mooi, heb je dat wel eens? Och, soms dinsdags al, of vrijdags. Als alles klaar is, de tafel, het brood gebroken, de wijn vergoten, alles is gereed. En de bruid verlangt om bij haar met haar Bruidegom te zijn. Soms op de voorbereidingszondag al, of op de woensdag al, maar ja, dan moet je nog een paar dagen wachten. Dat zijn je beste tijden, toch?

En dan maar helemaal de lijn doorgetrokken. Als het huis klaar is, verlangt de bruid om nu maar te trouwen en bij haar bruidegom intrek te nemen. Als het huis klaar is. Het Vaderhuis met Zijn vele woningen. Met de troon van God en van het Lam. Waar Jezus al is heengegaan om plaats te bereiden. Om altijd te bidden. Om de toegang te openen. Als dan alles daarboven al klaar is. Dan verlangt de bruid ook wel eens naar de trouwdag. Om haar intrek te nemen bij haar Bruidegom. Dat Hij haar tot Zich nemen zal in eeuwigheid. Maar het kan nog niet. Ik moet nog wachten, Hij heeft nog roeping voor mij hier op aarde. Hij laat mij wachten, maar Hij vergeet mij niet: brood en beker garanderen mij: Ik vergeet u niet. Als het Mijn tijd is kom Ik u halen en tot Mij nemen in eeuwigheid.

Gemeente God geve ons een avondmaalszondag onder zo'n geopende hemel.

Amen